

Sygnatura akt IV Ka 392/22

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2022 r.

4 Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

1Przewodniczący:	1SSO Ewa Rusin (spr.)
1Sędziowie:	1SO Agnieszka Połyniak, 2SR (del. do SO) Sebastian Kowalski,
1Protokolant:	1Magdalena Telesz

przy udziale Jolanty Siwik – Ważny Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2022 r.

6sprawy K. D.

7córki J. i K. z domu B.

8urodzonej (...) w Ś.

9oskarżonej z art. 275 § 1 k.k., art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.

10na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

11od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

12z dnia 8 marca 2022 r. sygnatura akt VI K 973/20

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1) **przypisany oskarżonej w pkt. II – im jego dyspozycji czyn kwalifikuje z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., zaś za podstawę wymiaru kary przyjmuje tu przepisy art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k.;**

2) **uchyla rozstrzygnięcie zawarte w punkcie V dyspozycji o nawiązce;**

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. Ś. z Kancelarii Adwokackiej w Ś. 516,60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. *zwalnia oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.*

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 392/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 8 marca 2022r. sygn. akt VI K 973/20			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	K. D.	Była już karana sądownie wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 9 czerwca 2021r. sygn. akt VI K 650/19 za czyny podobne z art. 191 § 1 kk i art. 158 § 1 kk i art. 157 § 1 kk, z art. 278 § 1 kk i art. 275 kk, z art. 191 §2 kk na karę łączną roku i 2-ch miesięcy pozbawienia wolności, przypisanych zaskarżonym wyrokiem czynów	dane o karalności	328

		dopuściła się w trakcie procesu sądowego w opisanej sprawie.		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
	dane o karalności	niekwestionowane		
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		

. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>1) obrazy przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. na skutek przekroczenia swobodnej oceny dowodów przechodzącą w dowolną i dokonaną wbrew doświadczeniu życiowemu oraz logiki, nieobiektywną i nieuwzględniającą wszystkich okoliczności ujawnionych w toku postępowania, sprowadzającą się przede wszystkim do:</p> <ul style="list-style-type: none"> • oceniania wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów na niekorzyść oskarżonej K. D., • uznania iż wyjaśnienia pokrzywdzonego E. A. zasługują na danie im wiary w całości, także w kwestii 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

relacjonowania przez pokrzywdzonego przebiegu zdarzeń z udziałem oskarżonej, w tym ich porządku, chronologicznego oraz charakteru i natężenia działań oskarżonej, a to w sytuacji, gdy zgodnie ze sporządzoną w sprawie opinią

psychologiczną dotyczącą pokrzywdzonego, której prawidłowość nie pokrzywdzony posiada obniżony intelekt oraz choruje na schizofrenie paranoidalną, w związku z którą posiada deficyt funkcji poznawczych, w tym osłabioną funkcję pamięci i postrzegania, zaś odtwarzając zdarzenia z przeszłości nie podaje ich szczegółów, ani też porządku chronologicznego,

- uznania za niewiarygodne w części wyjaśnień oskarżonej, a to z uwagi na przyjęcie, iż stanowią one jedynie przyjętą linię obrony w sytuacji, gdy oskarżona częściowo przyznała się do winy

oraz wyraziła wolę
współpracy z
organami ścigania
oraz Wymiarem
Sprawiedliwości,
składając
szczegółowe
wyjaśnienia,

w wyniku czego
doszło do powstania
błędów w
ustaleniach
faktycznych, w
związku z którymi
Sąd pierwszej
instancji uznał, że
zgromadzony w
sprawie materiał
dowodowy daje
podstawy do
przypisania
oskarżonej K. D.
sprawstwa w
zakresie czynów
zarzucanych jej w
pkt 1. i 2. części
dyspozytywnej
wyroku — co w
dalszej
konsekwencji
spowodowało
wymierzenie
oskarżonej za te
czyny kary na
podstawie art. 275 §
1 k.k. i art. 280 §
1 k.k. w zw. z art.
157 § 2 k.k. w zw. z
art. 11 § 2 k.k., a to
w sytuacji istnienia
szeregu wątpliwości
mających
niewspółmiernie
doniosłe znaczenie
w procesie, kiedy
w rzeczywistości
materiał dowodowy
zebrany w sprawie
daje podstawy do

przypisania
oskarżonej
sprawstwa za czyn
przypisany w pkt 1.
części
dyspozytywnej
wyroku, lecz
wyklucza możliwość
ustalenia w sposób
nie budzący
wątpliwości
sprawstwa po
stronie oskarżonej
w zakresie czynu
zarzucanego jej pkt
2., tj. przestępstwa z
art. 280 § 1 k.k. w
zw. z art. 157 § 2 k.k.
w zw. z art. 11 § 2
k.k., a to z powodu
braku dowodów
wskazujących, iż
oskarżona działała
w realizacji z
góry powziętego
zamiaru dokonania
rozboju, jak również
braku dowodów
potwierdzających
użycie przemocy
przed dokonaniem
zaboru, co
wskazywałoby na
wystąpienie
elementu
konstytuującego
rozbój w postaci
przełamania oporu
i tym samym daje
podstawy jedynie do
przypisania
sprawstwa w
zakresie
spowodowania
uszczerbku na
zdrowiu i kradzieży
pozostających ze
sobą w zbiegu
realnym, tj. art. 278
§ 1 k.k. w zw, z art.

§ 157 § 2 k.k. w zw.
z art. 11 §2 k.k. 2)
błąd w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę orzeczenia
i mający wpływ
na jego treść,
polegający na:

- błędnym ustaleniu,
że dokonanie przez
oskarżoną K. D.
zaboru w celu
przywłaszczenia
środków
pieniężnych
nastąpiło po
uprzednim użyciu
przemocy "wobec"

pokrzywdzonego E.
A. — w sytuacji
gdy w sprawie
brak jest dowodów
wskazujących, iż
oskarżona działała
w realizacji z
góry powziętego
zamiaru dokonania
rozboju, jak również
potwierdzających
użycie przemocy
przed dokonaniem
zaboru, co
wskazywałoby na
wystąpienie
elementu
konstytuującego
rozbój w postaci
przełamania oporu

- błędnym ustaleniu,
że oskarżona K. D.
dokonała zaboru w
celu przywłaszczenia
środków
pieniężnych w
kwocie 60 zł
— w sytuacji,

gdy prawidłowa analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego wskazuje, iż tenże zabór dotyczył kwoty 20 zł, na co wskazują konsekwentne i spójne w tej kwestii wyjaśnienia oskarżonej, a czemu nie przeczą żadne inne ze zgromadzonych w sprawie dowodów, za wyjątkiem zeznań pokrzywdzonego, które cechują się brakiem wiarygodności z uwagi na fakt występowania u pokrzywdzonego obciążeń zdrowotnych, na skutek których posiada on osłabioną funkcję pamięci i nie jest w stanie wskazać szczegółów tego zdarzenia (występujące w depozycjach pokrzywdzonego nieścisłości dotyczą chwili dokonania zaboru, kwoty skradzionych środków, miejsca z którego jest skradziono oraz ich nominalów),

- błędnym ustaleniu, iż przemoc oskarżonej wobec pokrzywdzonego polegała między innymi na uderzeniu

E. A. w głowę
buteleczką z
syropem — w
sytuacji, gdy
ustaleniu temu
przeczy analiza
zebranego w sprawie
materiału
dowodowego, w tym
przede wszystkim
niespójne
wyjaśnienia
podejrzanego, który
choćby w trakcie
ostatniego jego
przesłuchania w
miejscu
zamieszkania
wskazał, iż został
„opryskany”
olejkiem, a nie
uderzony, a także
konsekwentne i
spójne wyjaśnienia
oskarżonej, która
kwestionowała tę
formę przemocy
oraz zeznania
świadka B. D.,
która wskazała, że:
„nie widziałam, aby
E. był oblany
syropem”, zeznania
funkcjonariusza
policji, który
stwierdził, że: „Nie
przypominam sobie,
abym zauważył,
aby ten mężczyzna
był oblany jakimś
syropem”, w
konsekwencji czego
uznano, iż zarzucono
oskarżonej czyn
opisany w pkt 2.
części
dyspozytywnej
wyroku stanowił
przestępstwo z art.
280 § 1 k.k. w zw.

	<p>z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k, w sytuacji istnienia szeregu wątpliwości mających istotne znaczenie dla kwalifikacji zachowania oskarżonej, które winny być oceniane przez pryzmat art. 5 § 2 k.p.k., zaś czyn ten winien być zakwalifikowany jako przestępstwo spowodowania lekkiego uszczerbku na zdrowiu i kradzieży środków pieniężnych w kwocie 20 zł, tj. art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.</p> <p>3) obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 280 § 1 k.k. poprzez jego zastosowanie przy jednoczesnym nie wykazaniu, iż w chwili czynu oskarżona swoim zachowaniem wyczerpała znamiona z art. 280 § 1 k.k.,</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Tytułem wstępu wypada podkreślić, iż zważywszy na relatywnie niewielki</p>			

zakres merytorycznego istotnego osobowego materiału dowodowego sprawy, dotyczącego przypisanego oskarżonej występkowi rozboju (wyjaśnienia oskarżonej, zeznania pokrzywdzonego i świadka B. J.- D.) oraz opinii biegłych z zakresu psychologii i medycyny (dot. pokrzywdzonego) i psychiatrii (dot. oskarżonej), ilość zarzutów i ich uzasadnienie jest wysoce obszerne.

Zarzuty w tej części wydają się mieć charakter mieszanych, co oczywiście stanowi co do zasady dopuszczalną technikę sporządzania apelacji, niemniej jednak zauważyć wypada postawienie najpierw zarzutów obrazy prawa procesowego, potem błędnych ustaleń faktycznych i następnie obrazy prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu. Żaden z tych zarzutów nie okazał się trafny.

Wedle utrwalonej i powszechnie akceptowanej wykładni przepisu art. 438 pkt. 1) kpk

zarzut obrazy prawa materialnego - tu zarzut 3) - odnoszący się do kwalifikacji prawnej czynu można skutecznie postawić tylko wówczas, gdy skarżący nie podważa ustaleń faktycznych związanych z tą kwalifikacją.

Natomiast zarzut 1) apelacji dotyczy obrazy prawa procesowego, która zdaniem

apelującego - jak to należy wnioskować z uzasadnienia apelacji - skutkowałą błędnymi ustaleniami

faktycznymi – zarzut 2) , przez uznanie sprawstwa zawinienia oskarżonej co do zarzucanego występku rozboju.

Względna podstawa odwoławcza z art. 438 pkt 1) kpk odnosi się do obrazy przepisów prawa materialnego, dotyczących szeroko rozumianej kwalifikacji prawnej czynu. Obraza prawa materialnego, dotycząca jego

wykładni, jest
związana z błędną
interpretacją
przepisu,
wynikającą z
niezastosowania lub
nieprawidłowego
zastosowania reguł
wykładni prawa,
polega na
nieprawidłowej
subsumcji
ustalonego stanu
faktycznego pod
przepis części
szczególnej kodeksu
karnego.

W odniesieniu do
prawidłowości
sądowej oceny
dowodów zarzuty
apelacji nie
przekonują, by
nastąpiła ona z
obrazą prawa
procesowego art. 7
kpk. Uznanie -
przy zastosowaniu
kryteriów tego
przepisu - za
wiarygodne jednych
dowodów i
odrzućcie
wiarygodności
innych to
prawidłowy proces
ocenny, zaś
następcze oparcie
ustaleń faktycznych
na dowodach
ocenionych jako
wiarygodne nie
może zostać
potraktowane jako
obrazą art. 7 kpk czy
wskazywanego także
w apelacji art. 5 §
2 kpk tylko dlatego,
iż ustalenia te nie są

akceptowane przez
apelującego.

Zeznania

pokrzywdzonego to
główny dowód, na
którym oparto
ustalenia faktyczne.
Oczywiście nie
sposób nie dostrzec
deficytów
zdrowotnych
pokrzywdzonego,
ustalonych i
analizowanych przez
sąd I instancji (65
– letni E. A.
od lat choruje na
schizofrenię
paranoidalną,
wskutek przebytego
udarunku jest
niepełnosprawny,
ma problemy z
mową, poruszaniem
się, cierpi na
niedowład ręki i
nogi, wymaga opieki
osoby trzeciej) w
kontekście treści
jego zeznań i wpływu
jego stanu zdrowia
na wiarygodność
składanych przezeń
zeznań. Wszystkie
te okoliczności sąd
I instancji ocenił
bezbłędnie.

Pokrzywdzony w
postępowaniu
przygotowawczym
był słuchany łącznie
3- krotnie co
do okoliczności
rozboju,
poszczególne
zeznania pozostają w
relacji dopełnienia,
nie sposób

stwierdzić, by świadek celowo rozmijał się z prawdą, zeznawał tendencyjnie by zaszkodzić oskarżonej, która wszak była jego znajomą, bywała w jego domu, a czasami wspólnie spożywali alkohol.

Złożone przed sądem zeznania po 2- ch latach od zdarzenia (k. 251-253 akt) zawierają różnego rodzaju dygresje, ale świadek spontanicznie i konsekwentnie zeznawał o pchnięciu i przewróceniu go przez oskarżoną na podłogę, unieruchomieniu go, uderzeniu butelką z napojem, uderzeniu ręką w głowę i następnie zaborze pieniędzy w kwocie 60 złotych. Do udziału w tym przesłuchaniu sąd przybrał także biegłego z zakresu psychologii J.O., która podtrzymała dotychczasową opinię dotyczącą cech rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania i odtwarzania postrzeżeń podczas składania zeznań

świadka, tj. spontanicznym opisie zdarzenia, konsekwentnie przedstawianym działaniu oskarżonej, zeznawaniu z dużym zaangażowaniem i gestykulacją, wskazując na osłabioną funkcję pamięci i postrzegania świadka. Opinia ta w pełni koreluje z poprzednią tej samej biegłej, złożoną w śledztwie, wedle której wobec deficytów pamięci pokrzywdzony przypomina sobie w miarę upływu czasu szczegóły, o których nie wspomniał wcześniej, nie ujawnia skłonności do konfabulowania czy manipulowania. Opinia ta pozwala tym samym na wnioskowanie, że wypowiedzi świadka nie mają charakteru wyuczonych, pokrzywdzony nie jest zdolny do tworzenia różnych wersji zdarzenia a jego zeznania są dowodem wiarygodnym.

Zgodzić się należy z depozycjami sądu I instancji, iż mimo różnych deficytów wywołanych stanem

chorobowym, w tym deficytów pamięci, świadek składając kolejne zeznania popada w rozbieżności, ale podczas każdego z przesłuchań konsekwentnie wskazywał na oskarżoną, jako osobę która dokonała kradzieży jego dowodu osobistego (czyn I) a następnym razem popychała, obaliła na podłogę, uderzyła butelką syropu w głowę, biła po głowie, po czym przeszukała kieszenie jego spodni i stamtąd zabrała 60 złotych (czyn II).

Zasadniczo takiej treści relację pokrzywdzony przekazał opiekunce socjalnej świadkowi B. D.(k. 2-3 i 243- 244 akt), kiedy świadek następnego dnia po dokonanym rozboju przybyła do jego mieszkania, zastała otwarte drzwi mieszkania, samo mieszkanie zdemolowane i w nieładzie, zaś pokrzywdzonego leżącego na podłodze, przestraszonego, zmarzniętego, z urazem głowy, na

podłódze krew, nie mógł się podnieść samodzielnie, w związku z czym świadek wezwała policję i pogotowie.

Potwierdzeniem zeznań pokrzywdzonego jest także opis doznanych obrażeń ciała, przystających do okoliczności wskazanych przezeń (opinia sądowo-lekarska) i materiał zdjęciowy (k. 14 akt).

Ustalenia faktyczne wyroku poczynione w oparciu o te dowody, prawidłowo ocenione przez sąd I instancji nie mogą prowadzić do innych logicznie uzasadnionych wniosków, niż w zaskarżonym wyroku. W ustalonych w wyroku okolicznościach faktycznych bezpodstawnym byłoby wnioskowanie, iż oskarżona nie działała z zamiarem dokonania rozboju na pokrzywdzonym, tj. nie stosowała wobec niego przemocy by następnie dokonać zaboru jego mienia. Nie sposób skutecznie

zakwestionować, by
popchnięcie i
następnie obalenie
pokrzywdzonego na
posadzkę,
unieruchomienie
mu rąk, uderzenie
butelką i rękami w
głowę, następnie po
obszukaniu kieszeni
jego spodni
dokonanie zaboru
pieniędzy w kwocie
60 złotych nie
stanowiło
wypełnienia
ustawowych
znamion występku
rozboju z art. 280 § 1
kk.

Takiemu
rozstrzygnięciu nie
sprzeciwia się
sądowa ocena
wyjaśnień
oskarżonej, która
przyznała i
stosowanie
przemocy wobec
pokrzywdzonego i
następnie dokonanie
zaboru jego mienia,
lecz inaczej
przedstawiła
okoliczności
zdarzenia. I tak,
pierwotnie k. D.
po postawieniu jej
zarzutu dokonania
rozboju, oskarżona
- przyznając się
częściowo -
wyjaśniła, iż
krytycznego dnia
była w mieszkaniu
pokrzywdzonego, po
wypiciu nalewki
uderzyła go ręką
w głowę, kopnęła,

a gdy pokrzywdzony nie mógł wstać, z szafy zabrała 20 złotych i wyszła z mieszkania, jednocześnie nie wykluczyła, że mogła pokrzywdzonego też uderzyć butelką w głowę (k. 36 akt). Podobnie wyjaśniała podczas kolejnego przesłuchania (k. 46-48). Oba protokoły podtrzymała podczas przesłuchania z obrońcą (k. 140 -142), w tym przyznała, że pokrzywdzony po pchnięciu przez nią upadł na podłogę nie mogąc się podnieść ale złożyła dalej niekonsekwentne wyjaśnienia, podając, że obrażenia głowy to pokrzywdzony już miał wcześniej.

Słusznie wyjaśnienia oskarżonej, negujące opisowi zdarzenia ustalonemu na bazie zeznań pokrzywdzonego i dowodów je wspierających (zeznania świadka B. D., materiał zdjęciowy, opinie z zakresu medycyny i psychologii), zostały potraktowane jako wyłącznie linia obrony, obliczona na uniknięcie czy

ograniczenie
odpowiedzialności
karnej.

Nie wykazał
apelujący „istnienia
szeregu wątpliwości
mających
niewspółmiernie
doniosłe znaczenie
w procesie”, trudno
w ogóle dostrzec w
sprawie okoliczności
o doniosłym
charakterze.

Nie wykazał też
apelujący, na czym
miałoby polegać
podnoszona przezeń
błądność cyt.
„uznania za
niewiarygodne w
części wyjaśnień
oskarżonej, a to z
uwagi na przyjęcie,
iż stanowią one
jedynie przyjętą linię
obrony w sytuacji,
gdy oskarżona
częściowo przyznała
się do winy
oraz wyraziła wolę
współpracy z
organami ścigania
oraz Wymiarem
Sprawiedliwości,
składając
szczegółowe
wyjaśnienia”. Na
czym konkretnie
miałoby polegać
wola współpracy
oskarżonej z
organami ścigania
i jak to miałoby
przełożyć się na
wadliwość
procedowania sądu,
tego z treści

uzasadnieni apelacji nie sposób nawet wnioskować.			
Wniosek			
	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
3.2.	4) obrazę przepisów prawa materialnego, a to naruszenie art. 46 § 1 k.k poprzez jego błędne zastosowanie i orzeczenie od oskarżonej obowiązku naprawienia wyrządzonej szkody w nieadekwatnej wysokości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego E. A. Kwoty 60 zł, w sytuacji, gdy właściwa analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wskazuję, iż oskarżona dokonała zaboru należących do pokrzywdzonego środków pieniężnych w kwocie 20 zł, a zatem obowiązek	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>naprawienia szkody w całości winien obejmować kwotę 20 zł,</p> <p>5) obrazę przepisów prawa materialnego, a to naruszenie art. 46 § 2 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie i orzeczenie nawiązki mimo, że Sąd orzekł wobec oskarżonej obowiązek</p> <p>naprawienia szkody, a także poprzez nieuwzględnienie przy ustalaniu wysokości tejże nawiązki okoliczności opisanych w pkt 2),</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Ad.4) Z niewadliwych ustaleń wyroku jednoznacznie wynika, że oskarżona dokonała zaboru pieniędzy w kwocie 60 złotych, mienie to nie zostało przez pokrzywdzonego odzyskane, zatem orzeczenie w trybie art. 46 § 1 kk pozostaje prawidłowe.</p>			

Ad. 5) Zarzut zasadny z przyczyn w nim podniesionych.			
Wniosek			
Nie sformułowano żadnego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
3.3.	6) rażącej niewspółmierności jednostkowej kary 5 miesięcy bezwzględnego pozbawienia wolności za czyn przypisany oskarżonej w pkt 1. dyspozytywnej części wyroku, która to kara nie uwzględnia występujących w sprawie okoliczności łagodzących, takich jak warunki właściwości osobiste sprawcy, w tym kondycję psychiczną, wskazującą na występowanie lekkiego upośledzenia, jak również postawę oskarżonej po popełnieniu czynu i w trakcie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

postępowania, a mianowicie fakt przyznania się do winy, wyrażenia poczucia winy i skruchy, a nadto chęć naprawienia szkody poprzez zwrócenie pokrzywdzonemu przedmiotowego dowodu osobistego, co udaremnił fakt, jego zgubienia, a nie zaś zła wola oskarżonej – których uwzględnienie przez Sąd powinno spowodować orzeczeniem wobec oskarżonej kary łagodniejszego rodzaju, tj. kary nieizolacyjnej w postaci grzywny albo ograniczenia wolności,

7) rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonej K. D. kary w stosunku do celów, jakie kara ta winna spełniać w zakresie prewencji szczególnej i ogólnej, wyrażającą się w wymierzeniu oskarżonej przy zastosowaniu zasady asperacji kary łącznej 2 lat i 3 miesięcy bezwzględnego pozbawienia wolności w sytuacji, gdy oceniane we wzajemnym

	<p>powiązaniu ze sobą kryteria kształtowania sądowego wymiaru kary łącznej, w tym właściwości i warunki osobiste oskarżonej, nie uzasadniają orzeczenia wobec w/w kary o takim wysokim stopniu dolegliwości.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Ad.6) W odniesieniu do czynu I-go kwalifikowanego z art. 275 § 1 kk ustalenia faktyczne są niewątpliwe i opierają się także na wyjaśnieniach oskarżonej, przyznającej się w tym zakresie do winy. Zapomina jednak apelujący, iż tego rodzaju okoliczność łagodząca jak przyznanie się do winy oraz akcentowane wyrażenie skruchy nie stanowią o stopniu społecznej szkodliwości popełnionego czynu, co jest podstawowym kryterium wymiaru kary. Przecież tu oskarżona działała</p>			

na szkodę swego znajomego, który jej wielokrotnie pomagał finansowo, który w dodatku jest osobą starszą, schorowaną i wymagającą opieki osób trzecich, oskarżona działała w sposób zaplanowany.

Apelujący błędnie podnosi, jakoby oskarżona zagubiła przedmiotowy dowód osobisty, a same deklaracje oskarżonej o chęci naprawienia szkody brzmią fałszywie, skoro oskarżona - jak sama stwierdziła - przedmiotowy dowód osobisty „musiała wsadzić do pieca” k. 142 , który to fakt zresztą potwierdził jej konkubent świadek E. K. (k. 244 - v.) . W tych okolicznościach właściwości osobiste oskarżonej (osoba bezrobotna, nadużywająca alkoholu, już karana sądownie) nie przemawiają za łagodniejszym jej potraktowaniem, zwłaszcza podnoszone lekkie jej upośledzenie, które pozostaje całkowicie bez wpływu na ograniczenie

poczytalności
oskarżonej i
zdolności
rozumienia
znaczenia jej
działań. W takiej
sytuacji
zaaprobować należy
wymiar kary, tym
bardziej, że
przedmiotowego
czynu oskarżona
dopuściła się
podczas toczącego
się wobec niej
innego sądowego
postępowania
karnego pod sygn.
akt VI K 650/19
Sądu Rejonowego
w Świdnicy, którego
przedmiotem był m.
in. zarzucany – i
finalnie przypisany
oskarżonej - także
występek zaboru
różnego rodzaju
mienia i dowodu
osobistego z art. 278
§ 1 kk i art. 275 § 1
kk w zw. z art. 11 § 2
kk (odpis wyroku k.
271-272 akt).

Ad.7) Za występek
rozboju zagrożony w
art. 280 § 1 kk
karą od 2-ch lat do
12 lat pozbawienia
wolności
wymierzono
oskarżonej karę w
dolnym ustawowym
progu, stąd nie
sposób uznać, by
w obliczu przyjętych
okoliczności
obciążających,
głównie
przedmiotowych -

dokonania rozboju na 65 – letnim schorowanym i niepełnosprawnym znajomym po uprzednim spowodowaniu u niego obrażeń ciała i zaborze niemałej dlań kwoty pieniędzy, kara w takim najniższym wymiarze nosiła cechy surowości, a już tym bardziej rażącej w rozumieniu art. 438 pkt. 4 kpk. To wręcz kara wysoce umiarkowana, a jej wykonanie (w ramach orzeczonej przy zastosowaniu zasady asperacji kary łącznej) powinno stanowić rozstrzygnięcie wychowawcze i zapobiegawcze dla oskarżonej oraz odpowiednie w odniesieniu do wymogów prewencji ogólnej. Kary jednostkowe i łączna spełniają kryteria art. 53 § 1 i 2 kk a także art. 85 a kk.

Wniosek

zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1) wymierzenie oskarżonej za czyn przypisany w pkt 1. części

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

dyspozytywnej
wyroku kary
łagodniejszego
rodzaju, tj. kary
nie izolacyjnej w
postaci grzywny
albo ograniczenia
wolności,

2) uznanie, że
oskarżona swoim
zachowaniem,
opisanym w pkt 2.
części
dyspozytywnej
wyroku, wyczerpała
znamiona
przestępstwa z art.
278 § 1 k.k. w zw.
z art. 157 § 2 k.k.
w zw. z art. 11 § 2
k.k. i tym samym o
wymierzenie
oskarżonej za ten
czyn kary w
łagodniejszym
wymiarze,

3) wymierzenie
oskarżonej za oba
czyny opisane w
pkt 1. i 2. części
dyspozytywnej
wyroku kary łącznej
pozbawienia
wolności
łagodniejszego
rodzaju przy
zastosowaniu art.
37a k.k., tj.
kary nie izolacyjnej
postaci grzywny
albo ograniczenia
wolności,

zaś w przypadku
nieuwzględnienia
zarzutów-
wskazanych w pkt.2
niniejszej apelacji o

<p>zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonej kary łącznej w łagodniejszym wymiarze przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>j.w w sekcji 3.1 i 3.3. Odnośnie wniosku w pkt. 2) zaakceptował apelujący ustalenie, iż oskarżona dokonała zaboru mienia po uprzednim stosowaniu wobec pokrzywdzonego przemocy skutkującej spowodowaniem u niego obrażeń ciała, to wniosek o zmianę kwalifikacji prawnej i wymiaru kary jest błędny.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>	<p>Nie wystąpiły.</p>	

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Uznanie sprawstwa i zawinienia oskarżonej co do obu zarzucanych jej czynów z akceptacją wymiaru kar jednostkowych i łącznej pozbawienia wolności.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Sąd I instancji zebrał pełny materiał dowodowy, następnie prawidłowo ocenił, stosując się ściśle do kryteriów art. 7 kpk (oceniając dowody we wzajemnym powiązaniu, wywodząc słuszne i logiczne wnioski końcowe), w następstwie czego		

poczynił trafne
ustalenia faktyczne,
a prawidłowa ich
subsumpcja
skutkowała
słusznym skazaniem
oskarżonej za
zarzucane jej
występki.

Ponadto w sprawie
nie wystąpiły także
podstawy
bezwzględne z art.
439 § 1 kpk dla
uchylenia orzeczenia
niezależnie od granic
zaskarżenia i
podniesionych
zarzutów
apelacyjnych.

Nie wystąpiły
również w sprawie
okoliczności o jakich
mowa w art. 440
kpk, uzasadniające
zmianę wyroku na
korzyść oskarżonej
czy uchylenie
wyroku w trybie art.
437 § 2 kpk.

Skoro ponadto
wymierzone
oskarżonej kary
jednostkowe
dotykają dolnego
progu zagrożenia
zwłaszcza w art. 280
§ 1 kk, a karę
łącznie wymierzono
z zastosowaniem
zasady asperacji,
to nie występują
jakikolwiek
przesłanki do
łagodzenia tej kary.

<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.15.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>1) przypisany oskarżonej w pkt. II–im jego dyspozycji czyn zakwalifikowano z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., zaś za podstawę wymiaru kary przyjęto tu przepisy art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k.;</p> <p>2) uchylono rozstrzygnięcie zawarte w punkcie V dyspozycji o nawiązce;</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>W redakcji pkt. II dyspozycji zaskarżonego wyroku uznano oskarżoną za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, przyjmując cyt. „iż oskarżona stosowała wobec pokrzywdzonego przemoc polegającą także na jego popychaniu i przytrzymywaniu” . Poszerzenie</p>		

recypowanego z aktu oskarżenia opisu czynu (obejmującego spowodowanie przez oskarżoną stłuczenia głowy pokrzywdzonego w okolicy skroniowej lewej, naruszające czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający poniżej dni 7), zakwalifikowanego pierwotnie w kumulacji z art. 280 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk powinno skutkować także taką samą kwalifikacją prawną i wymiarem kary na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, tym bardziej, że sąd I instancji także w swych motywach (sekcja 1.1.2.) jednoznacznie ustalił, iż cyt. "oskarżona pchnęła pokrzywdzonego, w wyniku czego ten przewrócił się i upadł pod okno... wówczas oskarżona usiadła na niego unieruchamiając swoimi kolanami jego ręce, wzięła z szafki butelkę z syropem, odkręciła ją a następnie uderzyła w okolice skroni ..." , a powstałe w wyniku tego działania oskarżonej obrażenia ciała

pokrzywdzonego w postaci stłuczenia okolicy skroniowej lewej, sąd zakwalifikował jako naruszające czynności ciała pokrzywdzonego na okres nie dłużej niż 7 dni, co oznacza wypełnienie ustawowych znamion występkę z art. 157 § 2 kk. Z nie wyjaśnionych w uzasadnieniu motywów sąd I instancji pominął ową prawidłowo ustaloną kwestię faktyczną w kwalifikacji prawnej czynu i w konsekwencji wymiaru kary, co nastąpiło, jak się wydaje, wydarzyło się przez omyłkę. Ponieważ kwestie ustaleń faktycznych w tym zakresie są jednoznaczne, to dokonano stosownej zmiany.

Co jeszcze tu istotne, apelujący zdekodował zaskarżony wyrok w tej części jako czyn oskarżonej kwalifikowany z art. 280 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, zaaprobował finalnie stosowaną wobec pokrzywdzonego przemoc jako czyn wypełniający

<p>ustawowe znamiona art. 157 § 2 kk i domagał się w tym zakresie uznania winy (vide pkt. 2) wniosków apelacji).</p> <p>Podzielając podniesiony w apelacji zarzut obrazy art. 46 § 1 kk w odniesieniu do nawiązki, uchylono to orzeczenie.</p>		
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>III, IV</p>	<p>III. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 17 ust. 2 pkt 4) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej</p>	

	<p>udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2016.1714).</p> <p>IV. O zwolnieniu oskarżonej od obowiązku poniesienia kosztów sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk, co uzasadnia brak po jej stronie majątku i realnych dochodów oskarżonej oraz wymierzenie kary izolacyjnej.</p>
7. PODPIS	
SSO Agnieszka Połyniak SSO Ewa Rusin SSR (del. do SO) Sebastian Kowalski	